

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 19709/2024
10.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Владиславе Милићевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Градско правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 607/24 од 06.06.2024. године, у седници одржаној 10.10.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 607/24 од 06.06.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 607/24 од 06.06.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 607/24 од 06.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потрђена пресуда Основног суда у Новом Саду П 5659/2023 од 02.02.2024. године, у побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и одлуке о трошковима парничног поступка, којом је делимично усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужиоцима исплати износ од укупно 1.637.629,19 динара, и то тужиљи АА износ од 1.091.752,79 динара, а тужиоцима ББ и ВВ износ од по 272.938,20 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 290.152,50 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалог права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, обавезан је тужени да тужиоцима исплати накнаду, према њиховим сувласничким уделитема, за кат.парц. бр. .. и .., укупне површине 122м2, уписане у ЛН .. КО Ветерник на име тужилаца, које нису формално експроприсане, већ су планским документом предвиђене за јавну намену и радњама туженог практично изузете из њихове државине, тако што се у природи користе као јавна површина – улица, па сходно одредбама Закона о јавној својини представљају добро у општој употреби у својини јединице локалне самоуправе на чијој територији се налази. На тај начин без спроведеног управног поступка експропријације, тужиоци, односно њихови правни преходници су лишени права сусвојине на непокретности, због чега је тужени у обавези да им исплати новчану накнаду као посебан вид заштите права на имовину, сходно члану 1. Протокола бр. 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члану 58. Устава Републике Србије.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема места одлучивању о посебној ревизији ради новог тумачења права, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Примена овог института је резервисана за питања из домена примене материјалног права. У ревизији се оспорава висина накнаде односно правилно и потпуно утврђено чињенично стање засновано на налазу и миљењу судског вештака, што није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.07.2023. године. Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије, одређује према вредности предмета спора односно главног захтева сваког од тужилаца засебно. Вредност

предмета спора највишег побијеног дела правноснажне пресуде је износ од 1.091.752,79 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија туженог није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа- судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**